

ကြွေးကွေ့လေ နှလုံးထဲမှာ
သွားပြန်ကတည်း...

ကြွေးကွေ့လေ

မြန်မာ့အသံ

០០០

ឆ្នាំ២០១៩

ក្រុងអង្គរ ខេត្តសៀមរាប...

“ក្រឡាននាងអូន រសជាតិឆ្ងាញ់ប្លែក!” អំស្រីចំណាស់ខ្ទង់សែ សាច់
ឈាមសក្តិ ដាក់កញ្ចក់ឡាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំ។ គាត់ជាមួយទិញក្រឡានខ្ញុំ
សឹងតែរាល់ថ្ងៃ។ ខ្ញុំដាក់ឈ្មោះឱ្យគាត់ថា “អំមួយជិះឡាន”។

ខ្ញុំញញឹមដាក់គាត់ទាំងព្រែកអរចំពោះពាក្យសរសើរ...

“ចាសអំ! ក្រឡានដុតថ្មីៗ... ស្នូលសាច់ជ្រូក រសជាតិប្លែកមាត់... ហើយ
ខ្ញុំធ្វើ មិនចេះកំណាញ់ខ្លះទេអំ! ចំណេញតិចតួច ឱ្យតែឆ្ងាញ់ត្រូវចិត្តមួយ!” ខ្ញុំ
កន្លៀតល្អិតក្រឡាននៅនឹងចង្កេះ តបទៅគាត់វិញទាំងញញឹមពព្រាយ។

“អើៗ! ហូបក្រឡាននាងអូនហើយ ហូបរបស់អ្នកផ្សេងមិនត្រូវមាត់
សោះ! ម៉ោះ! ច្រកឱ្យអំបាន៥ដើមមក...”

ខ្ញុំចាត់ចែកច្រកក្រឡាន៥ដើមឱ្យគាត់ ហើយទទួលលុយពីគាត់ចំនួន
មួយម៉ឺនរៀល។ ឡានគាត់បើកចេញទៅផុត ខ្ញុំចូលមកអង្គុយនៅក្រោម
ដើមស្រឡៅ លក់ក្រឡានបន្ត...

“ក្រឡានទេបង? ក្រឡានរសជាតិប្រៃ! ប្លែកមាត់ ធានាឆ្ងាញ់!” ខ្ញុំចេះ
តែស្រែកពពាយនាយ តាមតែទម្លាប់។

នាងខ្ញុំឈ្មោះ សារាយ! ឆ្នាំនេះអាយុចូលខ្ទង់ម្ភៃ ប្រឡងបាក់ឌុបចប់ ក៏
មកលក់ក្រឡានជំនួសម៉ែ។ របរលក់ក្រឡាន មិនផ្តល់កម្រៃច្រើន តែខ្ញុំមានក្តី
សុខ។ ពុកម៉ែ និងខ្ញុំ រស់នៅភូមិក្នុងព្រៃ ក្បែរប្រាសាទអង្គរវត្ត។ ពុកកាប់
ឫស្សី ម៉ែធ្វើអង្ករច្រកបំពង់ឫស្សី ហើយដុតឱ្យឆ្អិន ទើបយកមកសកសំបក
ចេញ។ ឯខ្ញុំចាំតែរៀបដាក់ក្នុងល្អី ចងកន្សៀតនឹងកង់កញ្ចាស់ រួចជិះយកមក
លក់ម្តុំមុខអង្គរ។

ខ្ញុំអង្គុយលក់ពីព្រឹក ដល់ល្ងាច។ ជាមធ្យមអស់៤ ទៅ៥ល្អី គិតជាដើម
ប្រហែល១០០ដើម។ ខ្ញុំលក់ដាច់... ក្រឡានម៉ែខ្ញុំធ្វើ រសជាតិឆ្ងាញ់ប្លែក
សូម្បីតែខ្ញុំខ្លួនឯងអ្នកស៊ីខ្លួនឯង ក៏សរសើរខ្លួនឯងដែរ។

ក្រឡានប្រៃ ល្អីដល់ជើងមេឃ...

ម៉ែខ្ញុំ ថ្លែងបមន្តដោយខ្លួនគាត់... សួលរសជាតិសាច់ជ្រូក... ហូបទៅ
ស្រដៀងអន្ទមជ្រូកបន្តិច ស្រដៀងនំដុតបន្តិច ស្រដៀងបាយសាច់ជ្រូកបន្តិច

គឺឆ្ងាញ់ខ្លាំងណាស់។

អេស៊ី! វរលំតែសរសើរ...

“ក្រឡាន! ក្រឡានប្រែទេ? អាអូន!!!” ខ្ញុំស្រែកទៅអាអូនៗ ប្រុសៗ នាំគ្នាជិះកង់មួយក្រុម “ក្រឡានទេអូន?”

ពួកវាមានគ្នាជាង១០នាក់ ក្មេងៗ អាយុប្រហែលបីបួនដណ្តប់ ជិះមកឈប់ពីទូជុំវិញកន្លែងខ្ញុំលក់ក្រឡាន។ អាអូនមួយនោះ ស្បែកវាសស្កុស ភ្នែកតឹងៗ ដើរតម្រង់មកខ្ញុំ...

“មួយប៉ុន្មានចៃ?”

“ពីរពាន់ៗ! នែ! សាកទៅអូន! ធានាឆ្ងាញ់ជាប់មាត់!”

“អាក្រក់?” វាវរលំងាកទៅហៅពួកម៉ាកវា។ ងាប់! ឈ្មោះក្រក់!

“អ្នាស?”

“ស៊ីអត់?”

“ស៊ី!”

“យក២ដើម!” វាងាកមកនិយាយវិញ។

“ចាសអូន!” ខ្ញុំដកក្រឡាន២ដើមច្រកថង់ ហុចទៅឱ្យវាបណ្តើរ និយាយ
លេងនឹងវាបណ្តើរ...

“ហើយនាំគ្នាទៅណាហ្នឹងអូន?”

“អ័...!” វានិយាយបណ្តើរ ដកលុយឱ្យខ្ញុំបណ្តើរ “រកជិះចូលព្រៃហ្នឹង
ចៃ!”

“ចូលព្រៃ? ចូលធ្វើអី?”

“ជិះដើរលេង! រកបេះផ្លែគុយផង!”

“ម៉ូណាមានផ្លែគុយអូន?” ខ្ញុំសួរទាំងឆ្ងល់។ ខ្ញុំអ្នកនៅព្រៃអង្គរដែរ មិន
ដែលដឹងថាព្រៃអង្គរ មានផ្លែគុយឱ្យបេះស្រួលៗ។

“ម៉ូព្រៃគោកចាស់!”

“យី!!!” ខ្ញុំដំឡើងសំឡេង “លឿថាគោកចាស់នោះស្ងាត់ណាស់ ហើយ
ព្រៃស្តុក! សម្បូរអ្នកទៅរង្វេងនៅហ្នឹងណាស់! អាអូនឯងក្មេងៗ នាំគ្នាទៅ
មិនខ្លាចទេអ្វី?”

“...” វាបើកភ្នែក មើលខ្ញុំភ្លឺៗ។ រកតែនិយាយអ្វីនឹងខ្ញុំទៅហើយ គ្នាវាក៏

ស្រែកហៅ...

“អាគោល!! លឿនឡើង!”

អាឈ្មោះគោលនេះ ក៏ឡើងកង់ជិះទៅតាមគ្នាវាប្រុយ រកតែស៊ីក្រឡាន សិនមិនទាន់។ អើ! អាមួយនោះឈ្មោះក្រាក់ អាមួយនេះឈ្មោះគោល... គោលស្ទីវាអីចេះ? ដែកគោល? បង្គោល? បង្គោលក្រាក់? ងាប់! មើល ឈ្មោះពួកវា!

ឮមកថា ព្រៃគោកចាស់នោះសម្បូរអ្នកទៅវង្វេង។ ប៉ុន្មានថ្ងៃមុន ឮថា មានអ្នកបាត់ខ្លួន រកមិនទាន់ឃើញ។ ហើយក្មេងៗនេះ ឈាមរាវកក្តាក់... នាំគ្នាទៅមិនខ្លាចសោះ។

“សារាយអើយ...” យាយមួយជិះកង់ ដឹកល្អិតទេ ស្រែកហៅខ្ញុំ។ ខ្ញុំងាកទៅមើល... នោះគឺយាយព្រះ! គាត់រស់នៅភូមិក្នុងព្រៃអង្គរ ហើយគាត់ក៏លក់ក្រឡានដូចខ្ញុំដែរ តែក្រឡានផ្អែម។ គាត់ត្រូវរួមគ្នាជាមួយម៉ែខ្ញុំណាស់ ដល់ពេលម៉ែឈប់មកលក់ ហើយឱ្យខ្ញុំមកលក់ជំនួស គាត់ក៏មកត្រូវរួមគ្នានឹងខ្ញុំទៀត។

“ចាស! អូ! អស់ហើយអ្វីយាយ?”

“អើ! អស់ហើយ! អញទៅមុនហើយ ឆាប់មកឡើយ! មើលមេឃដូច
មិនសូរស្រួល!”

យាយព្រះជិះទៅផុត ខ្ញុំងើយមើលមេឃ។ អ៊ីយ៉ា! មេឃដូចមិនស្រួល
មែន! សង្ស័យមេឃហាលថ្ងៃយូរ បានខ្មៅៗ។

ឃើញបែបនេះ ខ្ញុំសម្លឹងមើលមកលឿ ឃើញក្រឡានសល់បួនដប់ដើម
ខ្ញុំក៏រៀបចំទៅផ្ទះតែម្តង។ ខ្ញុំជិះតាមផ្លូវ ចេះតែស្រែកៗ...

“ក្រឡានប្រៃ! ក្រឡានប្រៃ...!”

ខ្ញុំក៏លក់ដាច់អស់គ្មានសល់!

ល្ងាច...

ភ្លៀងធ្លាក់ឈ្ងុះ... ផ្ទះខ្ញុំ ផ្ទះខ្មុម ដំបូលប្រក់ស្លឹក នៅកណ្តាលព្រៃអង្គរ។
ដើមឈើធំៗ ខ្ពស់សន្លឹម ព័ទ្ធជុំវិញ។ ចង់ភ្លៀងចង់ខ្យល់ខ្លាំងយ៉ាងណា ក៏នៅ

តែធម្មតាៗ។ យូរៗ មែកឈើបាក់សង្កត់ផ្ទះអស់មួយខ្នងលេង... ធម្មតាៗ។
និយាយរឿងមែកឈើបាក់សង្កត់ ខ្ញុំក៏នឹកដល់ពុក។

“ពុក... ឃើញម៉ែដេស?” ខ្ញុំសួរទៅពុក កំពុងអង្គុយអារដើមបូស្សី នៅ
ក្បែរខ្នង។ ពុកខ្ញុំខូចជើងម្ខាង ដោយសារមែកឈើបាក់សង្កត់។ គាត់ដើរ
បាក់ខ្ទើចៗ បានតែធ្វើការកំប៉ុកកំប៉ុកនៅផ្ទះ។

“ដឹងអី! ឃើញចេញទៅណាតាំងពីថ្ងៃ! សង្ស័យទៅទិញសាច់!”

“អ័!” ខ្ញុំចេះតែអ័ រួចចូលក្នុងខ្នង ដេកក្នុងមុង ចុចទូរស័ព្ទ។ មិនមែនអន់
ឯណា! ខ្ញុំមានទូរស័ព្ទប្រើ ទុកគ្រាន់លេងហ្វេសប៊ុក និងមើលតក់ៗ។ ស្អីគេ
ទេ... មិនស្គាល់ទេ! គេហៅ តិក តក់! ខ្ញុំច្រឡំតែ តក់ៗ។

ហ្វេសប៊ុកគ្មានស្អីមើលសោះ... ខ្ញុំចេះតែអូសៗ...

ច្រេតៗ... គ្រាំង!! រន្ទះបាញ់នៅឯណាណោះ ខ្ញុំភ្ញាក់ពេកក៏គ្រវាត់ទូរស័ព្ទ
ចោល។ ខ្ញុំស្រាប់តែនឹកឃើញពួកអាភ្លេងៗដែលនាំគ្នាជិះកង់។ លោតពួកវា
ទៅគោកចាស់មែន ហើយមកត្រូវនឹងភ្លៀងអុំចីងផង មិនដឹងយ៉ាងម៉េច
យ៉ាងម៉ាទេ។ អាបង្គោលក្រាក់អើយ!

ដល់ស្រាកភ្លៀង មេឃក៏ចាប់ងងឹត...

ខ្ញុំឃើញម៉ែឈ្នួលពិលស្ទុះៗ ចូលមកក្នុងផ្ទះ ហើយស្រែកហៅខ្ញុំ។

“សារាយអើយ! មកចិញ្ច្រាំសាច់ឱ្យអញ!”

ខ្ញុំចេញពីមុង ចូលទៅក្នុងចង្ក្រានចិញ្ច្រាំសាច់។ សាច់ជ្រូកបីជាន់ ក្រហមឆ្មៅ ស្រស់ល្អរបស់គេ។ សង្ស័យម៉ែទៅអង្គុយចាំគេកាប់ជ្រូក បានជាថ្មើរនេះទើបមកវិញ។

“ហើយអារម៉ែឯងប្រឡាក់អីហ្នឹង?” ខ្ញុំសួរទៅម៉ែ ព្រោះឃើញគាត់ដោះអារយកទៅបោកភ្លាម ទាំងយប់ងងឹត។

“អញដើររអិលធ្លាក់កន្ទុក ចង់បាក់ចង្កេះ!” គាត់តបទាំងដូចជាម្តម៉ៅ
“ហើយលក់បានប៉ុន្មានថ្ងៃហ្នឹង?”

“ជាងម្ភៃម៉ឺន!” ខ្ញុំតប។

ប៉ុង! ប៉ុង! ប៉ុង! សំឡេងខ្ញុំចិញ្ច្រាំសាច់...

“ម៉ែ..!” ខ្ញុំនឹកឃើញសួរ “និយាយថា អាអ្នកវង្វេងព្រៃគោកចាស់ថ្ងៃមុននោះ រកឃើញវិញនៅម៉ែ?”

“...” ម៉ែគិតតែបោកខោអាវ មិនឮតប។ ខ្ញុំក៏រន្ទាន់ម្តងទៀត...

“ម៉ែ?”

“ហ្នឹង! ហើយអញម៉ែចង់!” ម៉ែឆ្លើយធ្វើព្រងើយៗ។ ខ្ញុំក៏ឈប់ចង់សួរទៀត គិតប្រឹងចិត្តសាច់ឱ្យហើយ នឹងអាលចូលដេក។

យប់...

ខ្ញុំភ្ញាក់នឹងសំឡេងអ្នកណាធ្វើស្នីនៅក្បែរពាងទឹក កៀនផ្ទះខ្ញុំ។ ខ្ញុំក្រោកពពឹមពពើម ចេញទៅអើតមើល។

“អ្នក! ហើយម៉ែធ្វើអីហ្នឹង?” ខ្ញុំសួរទៅម៉ែទាំងស្រុងស្ងាត់។

“...” ម៉ែក៏មិនតបនឹងខ្ញុំ។ ខ្ញុំឃើញម៉ែកំពុងបោកខោអាវកណ្តាលយប់អប្រាស្រ័យ។ ខ្ញុំឆ្ងល់... ខ្ញុំក៏ចេះតែសួរ...

“ម៉ែ!” ខ្ញុំរន្ទាន់ទៅម៉ែម្តងទៀត។

“ចៃ...” សំឡេងហៅខ្ញុំពីក្រោយខ្នង។ ខ្ញុំក៏ងាកក្រោយ...

ក្មេងប្រុសម្នាក់ ខ្លួនសើមស្រកក់ កំពុងឈរនៅក្រោមដើមឈើទាំង
ងងឹតឈឹង។ ខ្ញុំដូចប្រហែលៗមុខ...

“ចៃ... ជួយខ្ញុំផង...” គេនិយាយមកខ្ញុំម្តងទៀត។

“អាអូន? ហែងទើបមកពីណា?” ខ្ញុំសួរគេផង ដើរចូលទៅរកគេផង។

ឈូ! សំឡេងម៉ែជះទឹកបោកខោអាវពីក្រោយខ្នងខ្ញុំ។ ខ្ញុំងាកទៅមើល
ម៉ែមួយភ្លែត។

ម៉ែទៅណាបាត់ឈឹងមួយរំពេច...

ខ្ញុំងាកមករកអាត្មាខ្លួននេះវិញ...

“ហឹក!!”

ក្មេងនេះ ក៏បាត់ខ្លួនមួយរំពេចដែរ...

“អាអូន...” ខ្ញុំហៅរកគេ ទាំងសំឡេងចាប់ផ្តើមញ័រ។ អត់មានអ្នកណា
ទេ! មានតែខ្ញុំម្នាក់ឯងគត់។

“សារាយ!!” សំឡេងម៉ែហៅពីក្រោយខ្នង ខ្ញុំភ្ញាក់ក្រញាញ់ងាកទៅរក
គាត់។

“ឆ្លើយ... ម៉ែ...” ខ្ញុំប្រឹងបង្អួស ទាំងថប់ដើមទ្រូង។

“ហើយមករកស្នី យប់ងងឹតយឺងហ្នឹង?”

“ខ្ញុំមានរកអី!” ខ្ញុំប្រកែក រួចនិយាយបន្ត “ហើយចុះម៉ែឯងបោកខោអាវ
អី ទាំងកណ្តាលយប់ហ្នឹង?”

“អញបោកខោអាវស្អីអញ! អញក្រោកមកតាមនាងឯង មមើដើរឱ្យ
ពពើមនេះ!”

“...” ខ្ញុំបើកភ្នែកធំៗដាក់គាត់។

“មក! មកដេកវិញ! អញអស់ព្រលឹងនឹងវា!” ម៉ែហៅខ្ញុំឱ្យចូលទៅក្នុង
ផ្ទះវិញ។ ខ្ញុំដើរចូលទៅតាមម៉ែទាំងបះរោមខ្វាក់ៗ។ ខ្ញុំមមើមែនទេ?

ស្លែកឡើង

“ក្រឡានប្រៃ! ក្រឡានប្រៃ!” ខ្ញុំចេះតែស្រែកៗតាមតែទម្លាប់។
ស្រែកៗ ក៏នឹកដល់រឿងយប់មិញ។ អាអូននោះ ខ្ញុំចំណាំបានហើយ! វាឈ្មោះ

អាគោល! អាគោល ពួកម៉ាកអាក្រាក់! អុញ! ហើយអាម៉េចបានវាទៅដល់ផ្ទះខ្ញុំ? ទេ! ហើយអាម៉េចបានខ្ញុំដេកមមើឃើញវា? ឬក៏ខ្ញុំគិតពីវាពេក?

“សារាយ!!”

“ចុមយក្ស!” ខ្ញុំភ្ញាក់ព្រើត “ហ្នឹង! យាយ! ខ្ញុំលោះព្រលឹងអស់!” យាយព្រះបណ្ឌិតរកង់ ដឹកក្រឡាន ចូលមកភ្ជាប់ចន្ទលក្ស័រខ្ញុំ។ គាត់ដោះឈ្នួតក្រមាចេញពីក្បាល រួចបក់ចុះបក់ឡើងដូចក្តៅស្ករណាស់អ៊ីចឹង។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏និយាយ...

“នាងឯងមើល! អាភ្លេងៗវាទៅលេងនៅគោកចាស់ម្សិលមិញ! បាត់គ្នាវាអស់ម្នាក់... បាត់ម៉ាយបំបើយ មិនឃើញទៅផ្ទះ!”

ខ្ញុំឮតែភ្លេងបាត់ខ្លួននៅគោកចាស់ ខ្ញុំនឹកដល់អាបង្គោលក្រាក់មួយរំពេច។ ខ្ញុំសួរទៅយាយព្រះទាំងញ័រមាត់...

“ភ្លេងណា? ភ្លេងជិះកង់ម៉ាក្រុមម្សិលមិញហ្នឹងមែនយាយ?”

“អើ! វាទិញក្រឡានអញ ហើយវាថាទៅលេងគោកចាស់!”

“អុញ! អ៊ីចឹងតើបានគ្នាវាដប់នាក់ ទិញក្រឡានខ្ញុំតែ២ដើម! និយាយថា

ម៉ែចបានយាយដឹង?”

“គេផ្ដើមទៅរកទាំងយប់... ហើយផ្លូវចូលទៅគោកចាស់នោះ មិនជិះ
ចូលកាត់តាមផ្លូវផ្ទះអញ?”

ខ្ញុំក៏អស់ពាក្យតបនឹងយាយព្រះ។ រឿងក្មេងបាត់ខ្លួន ធ្វើឱ្យខ្ញុំញាប់ញ័រ
នឹងរឿងខ្ញុំដេកមមើយប់មិញ។ តិចឱ្យហេតុ?

“ក្រឡានផ្អែម... ក្រឡានផ្អែម...!”

រកតែគិតអ្វីមិនបាន យាយព្រះក៏ស្រែកពពាយនាយក្រឡានផ្អែមរបស់
គាត់ កាត់ដំណើររឿងអស់។ ថ្លង់គាត់ណាស់...

“ក្រឡានប្រៃ... អើយក្រឡានប្រៃ!” ខ្ញុំក៏ស្រែកប្រណាំងគាត់វិញ។

មកដល់ផ្ទះ

“ហើយម៉ែទៅណាទៀតហើយពុក? ល្ងាចឡើងបាត់! ល្ងាចឡើងបាត់!”
ខ្ញុំសួរទៅពុក ដែលអង្គុយកាប់បំពង់ឫស្សីដូចម្សិលមិញ។

“ទៅទិញសាច់!” ពុកក៏ឆ្លើយដូចម្សិលមិញ។

“ហើយពុកកាប់អីក៏ច្រើនម៉្លេះ?” ខ្ញុំសួរទាំងចងចិត្តឆ្លើយដាក់ពុក ពេល ឃើញពុកកាប់បូស្សីច្រើនជាងសព្វដង។

“ម៉ែងងឱ្យដុតក្រឡាន ម៉ាពាន់ដើម!”

“ម៉ាពាន់ដើម?” ខ្ញុំភ្លាត់ស្រែក “ហើយលក់ម៉េចអស់?”

“មានមួយលើកយកទៅលក់! បន្តិចទៀតស្រួលហើយ កូនឯងមិនបាច់ ទៅលក់ទេ! ចាំតែជួយម៉ែងងដុត ហើយបោះដុំឱ្យមួយ!”

“វ៉ាវ!!” ខ្ញុំនិយាយទាំងរំភើប។ នេះក្រឡានប្រៃពួកយើង ចាប់ផ្តើមលឿន ដល់ថ្នាក់បោះដុំហើយ។ មួយថ្ងៃមួយពាន់ដើម! មួយដើម២ពាន់! មួយពាន់ ដើម ស្មើនឹងពីរលាន! ម៉ែ... មួយថ្ងៃរកបាន២លាន! ព្រះអើយ! ច្រើនណាស់! ខ្ញុំជិតក្លាយជាអ្នកមានហើយ។

ខ្ញុំឡើងទៅលើផ្ទះ ដេកចុចទូរស័ព្ទ រង់ចាំម៉ែមកវិញនឹងអាលក្លាយជា អ្នកមាន។ ខ្ញុំអូសហ្វូសប៊ុក... ព័ត៌មានក្មេងបាត់ខ្លួន កំពុងលឿន។ ខ្ញុំក្រោក អង្គុយ អានព័ត៌មានទាំងភ្នែកសក្តុស។ អាគោល! ពិតជាអាគោលមែន! ខ្ញុំ

ឃើញមុខវាក្នុងព័ត៌មាន ខ្ញុំស្រឡាតចិត្តមិនស្មើ។

មួយសន្ទុះធំ...

ម៉ែក៏ត្រលប់មកវិញ ហើយស្រែកហៅខ្ញុំឱ្យទៅចិញ្ច្រាំសាច់ទៀត ហើយ។ មួយពាន់ដើម... ប្រើសាច់ជ្រូកប៉ុន្មានគីឡូទៅ? តិចចិញ្ច្រាំដាច់ដៃ ខានបានកើតអ្នកមាន?

“ម៉ែ... សាច់ថ្ងៃហ្នឹងម៉េចមិនសូវស្រស់?” ខ្ញុំសួរម៉ែទាំងមុខស្អុយដូច សាច់។

“ដោយថ្ងៃ! ថ្ងៃខ្លះល្អ ខ្លះមិនសូវល្អអីចឹងហើយ!” ម៉ែតបបណ្តើរ លាយ គ្រឿងអង្ករបណ្តើរៗ។ ខ្ញុំអើតទៅមើលពុក... ពុកបង្កាត់ភ្លើងបួនប្រាំពំនូក ស្ទើរឆេះព្រៃអង្ករទាំងមូល។ មួយពំនូក យើងដុតបាន១០០ដើម។

“ម៉ែ! ទិញម៉ាស៊ីនកិនសាច់មួយទៅម៉ែ! លេងម្តងសុទ្ធតែម៉ាពាន់ដើម អីចឹង ដាច់ដៃខ្ញុំអ្នកចិញ្ច្រាំហើយ!”

“ម៉ាស៊ីននាងឯង ដោតភ្លើងតាណា? ដោតក្តិតនាងឯង?” ម៉ែលះមក វិញ។ ឈ្លើយណាស់ម៉ែ! គេសួរត្រឹមត្រូវសោះ។ ខ្ញុំធ្វើមុខស្អុយបន្តិច រួចក៏

នឹកឃើញសួរគាត់រឿងផ្សេងៗ

“អីម៉ែ! ម៉ែដឹងរឿងក្មេងបាត់ខ្លួន...”

“ហ្នឹង...” ម៉ែដំឡើងសំឡេងកាត់ខ្ញុំ “អញកោតនាងងង មិនចេះអស់
រឿងសោះតាហ្នឹង! នោះ! ហុចដើមខ្ចីមមកឱ្យអញ!” ម៉ែក៏បង្វែររឿងទៅ
ឯណាណោះ។ ខ្ញុំក៏ឈប់ចង់សួរ។

យប់ម្តងទៀត

ខ្ញុំដេកមិនលក់... ខ្ញុំដេកមុងជាមួយម៉ែក្នុងផ្ទះ... ពុកចងមុងសម្រាន្តនៅ
ខាងក្រៅផ្ទះ។ យូរៗម្តង ក៏ឮសំឡេងពុកស្រមុកខ្មរ... រង្វើអាវក្សអ្នកតា...

ខ្ញុំប្រះខ្លួនចុះឡើងៗ... សំឡេងសត្វវៃយំជ្រីកៗ រំពងព្រៃ...

សុខៗ ខ្ញុំក៏ឮអ្នកណាហៅ...

“ចៃ... ចៃលក់ក្រឡានប្រៃ?”

ខ្ញុំក្រោកអង្គុយរឹប ដូចខ្មោចប្រាំពីរថ្ងៃ។ ខ្ញុំចាំសំឡេងនេះបាន... សំឡេង

នេះ ដូចគ្នានឹងសំឡេងយប់ម្សិលមិញ... ដូចគ្នានឹងសំឡេង...

“អាគោល?”

ភ្លាមៗ ខ្ញុំមិនហ៊ានចេញទៅមើលទេ។ ខ្ញុំខ្លាចតែខ្មោចលង ព្រោះខ្ញុំមនុស្សខ្លាចខ្មោច។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនៅមានកូនចិត្តមួយគិតក្រែងថា អាគោលវារង្វេងព្រៃ ហើយដើរមកដល់ផ្ទះខ្ញុំ។ ជួយមនុស្សជារឿងសំខាន់ ដូច្នេះខ្ញុំក៏ចេញទៅក្រៅ។ ខ្ញុំមិនទៅម្នាក់ឯងទេ! ខ្ញុំជាសម្លេង...

“ម៉ែ! ម៉ែ!”

“ស្តី?” ម៉ែប្រឹងបើកភ្នែកមើល តបខ្ញុំទាំងតឹងសរសៃក។

“ខ្ញុំឮអ្នកណាហៅអី?”

ម៉ែក៏ងើបខ្លួនអង្គុយ ធ្វើដូចផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់។ ដល់តែមិនឮអ្នកណាហៅ គាត់ក៏និយាយនឹងខ្ញុំទាំងមុខដូចស្តី... ដូចព្រាយដឹង...

“អ្នកណាហៅ? មមើទេអ្នកស?”

“អត់ទេម៉ែ... ខ្ញុំឮអ្នកណាហៅខ្ញុំមិញហ្នឹង!”

“យី! មីនេះ! នាងឯងមិនអស់រឿងសោះ! អញហត់ណាស់!” ម៉ែក៏ដាក់

ខ្លួនសម្រាន្តវិញ ទាំងមើលទៅគាត់ដូចជាហត់ពិតមែន។ ខ្ញុំក៏ដេកទៅវិញ
ទាំងចងចិត្តមើលស្នើរ។ ខ្ញុំបានឮសំឡេងអាគោល ហៅខ្ញុំច្បាស់ណាស់។

គ្រាន់តែខ្ញុំដាក់ក្បាលដល់ខ្នើយ...

ផាំង! ផាំង! ផាំង! សំឡេងគោះជញ្ជាំងផ្ទះ!

“អ្នា!” ខ្ញុំស្រែកចាច ក្រោកអង្គុយវិញទាំងភ្នែកនៅកញ្ជឹងក។

“ហើយវាឮច?” ម៉ែក៏ស្ទុះក្រោកដែរ ដោយសារភ្ញាក់នឹងខ្ញុំ។

ផាំង! ផាំង! សំឡេងគោះទៀត។ លើកនេះ ម៉ែឈប់ឆ្ងល់។ ពីរនាក់ម៉ែ
កូនយើង ចោលភ្នែកទៅត្រង់ជញ្ជាំងដែលមានសំឡេងគោះពីខាងក្រៅ។

“ឯង...” ម៉ែស្រែកហៅពុក ហើយផ្ទៀងត្រចៀកចាំស្តាប់។

“...” ពុកក៏មិនឮតប។

“អើយឯង...”

នៅតែមិនឮពុកតប។ ម៉ែងាកមកមើលមុខខ្ញុំភ្លឺៗ។ សំឡេងគោះនោះ
ក៏មិនឮទៀត។ ម៉ែចាប់ពិលមកបើកឈ្នួល រួចចេញទៅក្រៅផ្ទះ។ ខ្ញុំអង្គុយ
ក្នុងមុងកំព្រឹងៗ មិនហ៊ានទៅតាមគាត់ទេ។ ខ្ញុំខ្លាចពេក សុខចិត្តដាក់ក្បាល

ដេកវិញ...ដេកចាំម៉ែ.. ស្ងាត់មាត់ម៉ែឈឹង! ខ្ញុំក៏ងើបអង្គុយវិញ...

“ម៉ែ...” ខ្ញុំហៅម៉ែ។ ម៉ែមិនឮតប។ ខ្ញុំទាញទូរស័ព្ទខ្ញុំមកបើកពិល រួចក៏ចេញទៅក្រោវកម៉ែ។ ខ្ញុំឈ្នួលរកផង ហៅផង...

“ម៉ែ...”

ប្រាក! សំឡេងនៅក្រោយខ្នង! ខ្ញុំងាកទៅមើល ឃើញម៉ែកំពុងឈ្នួលពិល ដើរចូលទៅក្នុងព្រៃ។ ម៉ែទៅណាហ្នឹង? ខ្ញុំក៏ដើរទៅតាមភ្លាម...

“ម៉ែ? ម៉ែទៅណា?” ខ្ញុំតាមផង សួរផង។ ម៉ែចេះតែដើរទៅមុខ មិនខ្វល់នឹងខ្ញុំ។ ខ្ញុំដើរតាមម៉ែទាំងតក់ស្លុតមិនស្មើរ។

“ម៉ែ... ម៉ែទៅណា ចាំខ្ញុំផង!” ខ្ញុំស្រែកឱ្យម៉ែចាំ កាលបើម៉ែកាន់តែដើរទៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ។ ខ្ញុំដើរទៅតាមកាត់ដុបកាត់ព្រៃ អារខ្ញុំទាក់នឹងមែកនេះមែកនោះ។ ខ្ញុំរលំតែដោះមែកឈើចេញពីអារ ដល់ងាកទៅមើលម៉ែវិញ...

ម៉ែក៏បាត់ឈឹង... បាត់ទាំងម៉ែ បាត់ទាំងភ្លើងពិល...

លើកនេះ ខ្ញុំបះសក់ជ្រោង!

“ម... ម៉ែ...” ខ្ញុំស្រែកទាំងញ័រមាត់ទទ្រើក។ ស្ងាត់ឈឹង! គ្មានម៉ែទេ

មានតែខ្ញុំម្នាក់ឯង ដើររកស្នីក្នុងព្រៃកណ្តាលអធ្រាត្រ។ ហើយចាំអង្កាល់រត់?
ខ្ញុំប្រញាប់រត់បកក្រោយ បាតជើងសព្វាត។

“ចៃ...” សំឡេងហៅពីក្រោយ។ រោមដៃខ្ញុំបះខ្វាក់ ខ្ញុំគាំងជើងទ្រឹង។
សំឡេងអាគោល ដែលបាត់ខ្លួននោះច្បាស់ណាស់។

ខ្ញុំបែកញើសជោកថ្ងាស ប្រឹងងាកក្រោយយឺតៗ...

ស្រមោលអាគោលស្ទង់ៗ ឈរផ្ទឹងនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំប៉ុន្មានជំហាន...

“អាអូន?” ខ្ញុំស្រែកសួរ។

“ហី!!!” វាគ្រហឹមហី... លើកដៃស្ទុះចូលមករកខ្ញុំ។ ខ្ញុំភ្ញាក់ដូចខ្មោចលង
ប្រះខ្លួនរត់យកព្រះអាយុស។ ខ្ញុំរត់លែងខ្វល់ទាក់ស្អីជាន់ស្អីមុតស្អី... ខ្ញុំលែង
ខ្វល់។ រត់មកដល់ផ្ទះ ខ្ញុំភ្ញាក់នឹងម៉ែម្តងទៀត...

“ហើយនាងឯងមកពីណា?” ម៉ែស្រែកសួរ។

“...” ខ្ញុំដង្ហក់ខ្យល់ពេក រកនិយាយជាមួយម៉ែមិនចេញ។

“ទៅដេក! អញខំដើររកវា!” ម៉ែនិយាយបានប៉ុណ្ណោះ ក៏ចូលទៅក្នុងផ្ទះ
មុនបាត់។ ម៉ែប្រហែលគិតថាខ្ញុំមកពីអាចម៍ពីនោមអីផងមិនដឹង។ ខ្ញុំខ្មោច

លងចង់ជ្រុះសក់ ម៉ែធ្វើហីៗ។ ខ្ញុំក៏ដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយចូលមុងដេក
ក្បែរម៉ែ។ ខ្ញុំចង់ប្រាប់ម៉ែ តែខ្លាចថាម៉ែហត់ ស្រែកជេរខ្ញុំទៀត។ ដូច្នេះ ខ្ញុំ
សុខចិត្តដេកទាំងព្រលឹងនៅចុងសក់។ រឿងខ្មោចលងទុកមួយឡែក។

ថ្ងៃ

ខ្ញុំដឹកក្រឡានហាសិបដើម មកលក់នៅកន្លែងប្រចាំ។ ព្រឹកនេះ ខ្ញុំភ្លឹកៗ
ស្លៀក។ រោមខ្ញុំនៅបះខ្វាក់ៗ ព្រីវងាញនៅឡើយ។ សង្ស័យគ្រុនហើយ។
យាយព្រះ ក៏មិនឃើញមកឈរលក់ ឱ្យបានជាគ្នាទៀត។ ខ្ញុំលែងមាន
អារម្មណ៍ស្រែកពពាយនាយអ្វីទាំងអស់។ អ្នកណាទិញៗ មិនទិញហី។
ក្រឡានជិតមួយពាន់ដើម លើកលក់ឱ្យមួយតាំងពីព្រឹក។

មើល! ខ្ញុំសល់ក្រឡានជាង៥០ដើម មកដាក់លក់គ្រាន់កុំឱ្យអផ្សុក។
មិនប៉ុន្មានដង្ហើមទៀត មុខតែលក់អស់ហើយ។ និយាយមិនទាន់ផុតពីមាត់
ឡានមួយខ្ញុំ បើកមកអែបចិញ្ចើមផ្លូវ ទម្លាក់កញ្ចក់ស្រែកមកខ្ញុំ...

“នាងអូន! ឱ្យក្រឡានអី២០ដើម!”

អ៊ីយ៉ាស់! ថ្ងៃនេះទិញច្រើន! ខ្ញុំច្រកក្រឡាន២០ដើមដាក់ថង់ ដើរយក
ទៅឱ្យគាត់ទាំងប្រឹងញញឹមញញែម តែខ្ញុំឃើញក្មេងៗមួយក្រុម ជិះកង់
បណ្តើរគ្នា ទទើសទទែងពេញផ្លូវ។ មួយក្រុមនេះ មិនមែនក្រុមអាបង្គោល
ក្រាក់ថ្ងៃមុនទេ។

“អស់ប៉ុន្មាននាងអូន?” អ៊ីម៉ួយជិះឡាន ហៅខ្ញុំឱ្យងាកទៅរកគាត់។

“អ័! ចាស! អស់៤ម៉ឺនអ៊ី!” ខ្ញុំនិយាយនឹងគាត់រួច ក៏ងាកទៅស្រែកហៅ
ក្រុមជិះកង់ “អូនៗអ្នក! ទៅណាទៅណា? ក្រឡានប្រៃទេ? ក្រឡានប្រៃ...
ក្រឡានប្រៃ!”

ក្រុមជិះកង់ មានប្រុសមានស្រី ស្លៀកពាក់ស្អាតៗ សាច់សៗ សង្ស័យ
ជាអ្នកដំណើរមកពីភ្នំពេញដឹងយ៉ាង។ ពួកគេឮខ្ញុំហៅ ក៏នាំគ្នាឈប់នៅឆ្ងាយ
បន្តិច កេះកៀវសួរគ្នា រួចមានម្នាក់ជិះចូលមករកខ្ញុំ។

អ៊ីម៉ួយជិះឡាន ហុចលុយឱ្យខ្ញុំបណ្តើរ និយាយបណ្តើរ...

“ស្នែកអ៊ីយកក្រឡាន ២០០ដើម ទៅធ្វើបុណ្យចែកទាននៅវត្ត
ស្វាយល្បឿត! ចាំធ្វើទុកឱ្យអ៊ីផងណា! ឱ្យលេខទូរស័ព្ទអ៊ីមួយមក! ហើយនេះ

អ័កក់លុយមុន ២០ម៉ឺន!” អ័ម៉ួយ ក៏ហុចលុយមកថែម២០ម៉ឺន។ ខ្ញុំទទួលទាំង
ត្រេកអរ ភ្លេចអាជ្ញាធរឡើងខ្មោចលងយប់មិញអស់រលីង។ ខ្ញុំឱ្យលេខទូរស័ព្ទទៅ
គាត់ រួចគាត់ក៏បើកឡានចេញទៅបាត់។ ខ្ញុំថាលឿងហើយ... ខ្ញុំថាកើតអ្នក
មាន ដឹងតែកើតអ្នកមានហើយ។

“ថៃ!!” សំឡេងជំទាលទាំងចងចិញ្ចឹម បន្តីពីក្រោយខ្នងខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏
ប្រញាប់ចូលទៅកន្លែងលក់វិញ។

“ក្រឡានប្រៃម៉េច?” ស្រីមួយនេះ ក្មេងច្រឡឹង សម្តីអីចឹងៗស្តាប់មិន
សូវយល់ សួរទាំងគ្មានក្បាលគ្មានកន្ទុយ។ ខ្ញុំប្រឹងតបទាំងរួសរាយ...

“ក្រឡានរសជាតិសាច់ជ្រូក! ធានាប្លែកមាត់អូន! ថែលក់ដាច់ណាស់!”

“ម៉ាវ៉ា!” គ្មានាងស្រីនេះ ស្រែកហៅពីចម្ងាយ រួចបក់ដៃឱ្យជិះទៅរកពួក
វាវិញ។ នាងម៉ាវ៉ា ក៏ជិះទៅវិញទាំងមិនបានទិញក្រឡានខ្ញុំ។ ខ្ញុំតាមមើល
ហើយក៏លួចស្តាប់ ឮពួកវានិយាយគ្នាឱ្យបង្វែង...

“កុំញ៉ាំ! ខ្លាចមេរោគ! អ្នកលក់មុខអាត្រក់ណាស់! ស្មោកគ្រោក!”

អុញ!

ខ្ញុំភ្លាត់មាត់ក្នុងចិត្ត រួចងាកចេញពីពួកវា។ ពួកវាក៏នាំគ្នាជិះចេញទៅអស់
ទុកឱ្យខ្ញុំជឿលពួកវាម្នាក់ឯង។ ហើយអញមុខយ៉ាប់ វាទាក់ទងអីនឹងក្រឡាន
អញ? មុខអញយ៉ាប់ មុខនាងស្រីឯងនោះ ស្អាតប៉ុណ្ណា? មុខដូចខ្មោច!
មីខ្មោច! ហើយអាម៉េចដឹងក្រឡានអញមេរោគ? ឈ្លើយម៉េស ពួកអា
ឈ្លើយ! មិនទិញហីទៅ អញសល់ អញស៊ីខ្លួនអញ។

“ហើយអ្វីស្អី រង្វ័ះ?”

“ចុមយក្ស! ហ្នឹង... យាយ...” យាយព្រះបណ្ឌិតកង់ចូលមកភ្លាត់ចន្ទល់
ដាក់លក់ក្បែរខ្ញុំដូចម្សិលមិញ។ គាត់មកតែស្ងាត់ៗអីចឹង... ខ្ញុំអាយុស្គី
ដោយសារគាត់។ ក្រឡានយាយព្រះ សល់ពេញល្អី។ មុខគាត់ជួរហ្នឹង ដូចផ្លែ
គុយខែចេត្រ។ នឹករឿងផ្លែគុយ ខ្ញុំក៏នឹកពួកក្មេងសម្លីឈ្លើយអម្បាញ់មិញ។
ពួកវានាំគ្នាទៅណា? តិចទៅគោកចាស់? តិចទៅវង្វេងទៀត? បានវង្វេង
អញអរ... ឱ្យសមមារយាទពួកនាង។

“ក្រឡានផ្អែមអើយ ក្រឡានផ្អែម!”

ទៀត! យាយព្រះស្រែកពាយនាយទៀត!

“ហើយម៉េចថ្ងៃហ្នឹង សល់ច្រើនម៉េសយាយ?” ខ្ញុំសួរគាត់ ដើម្បីឱ្យ
គាត់ឈប់បានស្រែក។

“វាស្ងាត់មនុស្ស! មិនសូវមានអ្នកដើរលេង!” គាត់ឆ្លើយបានប៉ុណ្ណោះ ក៏
ស្រែកពពាយនាយទៀតហើយ... “ក្រឡានផ្អែមអើយ ក្រឡានផ្អែម!”

“ហើយដែលជិះទៅម៉ាក្រុមមិញហ្នឹង អីគេយាយ? ព្រលឹង?”

យាយព្រះមើលមុខខ្ញុំភ្លឺៗ! ខ្ញុំក៏នឹកឃើញចង់សើចគាត់។ គាត់ក៏ចង់
សើចខ្ញុំដែរ រួចស្រាប់តែនិយាយនឹងខ្ញុំដូចភ្ញាក់ផ្អើល...

“អើ! និយាយរឿងព្រលឹងអីចឹងឮថា ល្ងាចនេះគ្រួសារអាក្នុងមួយដែល
បាត់ខ្លួននោះ គេធ្វើពិធីសែនព្រលឹងដូនតានៅមុខអង្គរ ដើម្បីប្តូរស្នងសំរក
ក្មេងឱ្យឃើញ!”

“...” ខ្ញុំគាំងទ្រឹង។ គិតថាភ្លេចហើយ យាយព្រះក៏រលឹកឱ្យខ្ញុំនឹកដល់ទឹក
មុខរបស់អាគោល មួយរំពេច។

“សារាយងនៅមើលពិធីនោះនឹងគេទេហ្នឹង?”

“ដូចជាអត់ទេយាយ!” ខ្ញុំតបទាំងសំឡេងខ្សាវៗ “ខ្ញុំលក់ជិតអស់ហើយ

ប្រញាប់ទៅផ្ទះ! ស្នែកគេកុម្មង់ក្រឡានច្រើន ប្រញាប់ទៅធ្វើគ្រឿងក្រឡាន ឱ្យម៉ែ!”

“ហើយក្រឡានសារាយងងលក់ដាច់ម៉្លេះ! មើល! ឱ្យអញសាកភ្នក្ស មួយមើល!”

ខ្ញុំក៏ហុចក្រឡានមួយ ទៅឱ្យយាយព្រះភ្នក្ស ហើយនិយាយ...

“នេះយាយ! តែសុំភ្នក្សក្រឡានយាយមួយដែរ... ខានហូបក្រឡានផ្អែម យួរ!” ខ្ញុំក៏សុំវិញ កុំឱ្យខាត។ ហេសៗ...

យាយព្រះ ហុចក្រឡានគាត់ឱ្យខ្ញុំមួយដើម ដំណាលនឹងដៃគាត់បក ក្រឡានខ្ញុំ រួចកាច់មួយដុំដាក់ចូលក្នុងមាត់ផ្អែក។

“ម៉េចដែរយាយ? ប្លែកមាត់អត់? ខ្ញុំថាឆ្ងាញ់ៗហើយ!”

“...” យាយព្រះស្ងាត់ឈឹង។

“ម៉េចយាយ? ស្ងាត់ឈឹង! ប្រែពេក?”

“មានអី!” យាយព្រះនិយាយទាំងពមក្រឡានពេញមាត់ “ឆ្ងាញ់របស់ គេ!”

ខ្ញុំស្តាប់ហើយ ក៏ប្រញាប់ហូបក្រឡានគាត់វិញ។ ក្រឡានគាត់ដូចស្មើរ
ខ្លះ! ធ្វើក្រឡានកំណាញ់ខ្លះ មិនសូវឆ្ងាញ់ទេ! និយាយរួម អត់ឆ្ងាញ់។

“ម៉េច? ឆ្ងាញ់ក៏អត់?”

“ហ្ន៎...យាយអើយ!” ខ្ញុំបង្វែរប្រធានបទ “ភ្លេចតេទៅប្រាប់ម៉ែឱ្យឈឺង!
គេកុម្មង់ក្រឡាន២០០ដើម យកស្មែក!”

ខ្ញុំនិយាយរួច ប្រញាប់តេទៅប្រាប់ម៉ែ។ ក្រោយពីភ័ក្ត្រក្រឡានគ្នាទៅ
វិញទៅមកហើយ យាយព្រះ និងខ្ញុំ ក៏ស្រែកពពាយនាយដូចតែសព្វមួយ
ដង...

“ក្រឡានផ្អែមអើយ ក្រឡានផ្អែម!”

“ក្រឡានប្រៃអើយ ក្រឡានប្រៃ!”

“យីមីនេះ! វាខំស្រែកប្រណាំងអញ!” យាយព្រះរអ៊ូដាក់ខ្ញុំ។

ខ្ញុំមកផ្ទះទាំងមិនទាន់ល្ងាច ព្រោះខ្ញុំលក់អស់លឿនជាងរាល់ដង។ ខ្ញុំមក
ទាន់ដំណើរម៉ែ ចេញទៅទិញសាច់។ ម៉ែដើរលឿនស្អុយ កាត់តាមព្រៃទៅផ្ទះ
បុកឆាង។ ផ្ទះបុកឆាង លក់សាច់ជ្រូកស្រស់ៗ។ ខ្ញុំក៏ដើរទៅតាមគាត់ គិតថា
នឹងទៅជួយយួរសាច់ជ្រូកជំនួសគាត់ កុំឱ្យគាត់ឆ្ងន់។ លោតែមិនស្រួល គាត់
ដើររអិលកប់ភក់ បាក់ចង្កេះ ហើយមកម្តម៉ៅដាក់ខ្ញុំដូចថ្ងៃមុនទៀត។

ម៉ែដើរលឿនជាងខ្ញុំ ហើយទៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ។ សង្ស័យម៉ែមិនដឹងថា ខ្ញុំដើរ
តាមទេ។ ខ្ញុំដើរយឺតៗ ព្រោះរវល់អើតលើ រកមើលដើមគុយ។ ឃ្លានស៊ីផ្លែ
គុយ... នឹកឃើញគុយ ក៏នឹកឃើញអាគោល... ហើយក៏នឹកឃើញនាងស្រី
មួយឈ្មោះម៉ាវ៉ានោះ។ ខ្ញុំអើតទៅមើលម៉ែ... ឃើញម៉ែដើរខុសផ្លូវ។ ផ្លូវនេះ
មិនមែនទៅផ្ទះបុកឆាងទេ។ ម៉ែទៅណាហ្នឹង?

ខ្ញុំរកតែរត់ទៅសួរគាត់ តែខ្ញុំឃើញម៉ែធ្វើអីចម្លែកៗ។ គាត់កាន់កាំបិត
នៅនឹងដៃ ហើយទៅកាត់មែកវល្លិមកវេញចូលគ្នា រួចទាញសាកមើលម្តង
ហើយម្តងទៀត ខ្លាចដាច់។ គាត់បន្តដើរទៅមុខទៀត។ ខ្ញុំស្គាល់ផ្លូវក្នុង
ព្រៃអង្គរ ច្បាស់ដូចក្រយៅបាតដៃខ្ញុំអីចឹង។ ផ្លូវពួកយើងកំពុងដើរកាត់នេះ គឺ

ផ្លូវឆ្ពោះទៅព្រៃគោកចាស់។

ម៉ែទៅគោកចាស់ធ្វើអី?

ខ្ញុំដើរតាមម៉ែរហូត តែនៅឆ្ងាយពីគាត់ លាក់ខ្លួនមិនឱ្យគាត់ដឹងថាខ្ញុំ
តាម។ ខ្ញុំចង់ដឹងថា គាត់មកគោកចាស់ធ្វើអី។ ពួកយើងក៏បានមកដល់ព្រៃ
គោកចាស់ ទីដែលស្ងាត់ ស្ងួត និងមិនមានមនុស្ស។

នរណាថាគ្មានមនុស្ស? ខ្ញុំស្រាប់តែឮសំឡេងមនុស្សចេកចាចៗ បន្តិ
រឺដឹកពីចម្ងាយ។ សំឡេងក្មេងៗដងែកគ្នា ពីនេះពីនោះ។ ខ្ញុំឈរបាំងខ្លួននៅ
ក្រោយដើមយាង ខ្ញុំឃើញម៉ែឈរបាំងខ្លួននឹងដើមគគីរ នៅក្បែរផ្លូវតូចមួយ
គ្រាន់សម្រាប់តែដើរ។

ផ្លូវសម្រាប់ដើរសោះ បែរជាមានក្មេងៗមួយក្រុម កំពុងជិះកង់ចូល
មក។ វាមករកក្បាលអ្នកតាអីវ៉ា! ខ្ញុំសម្លឹងទៅក្មេងៗទាំងនោះទាំងជួញ
ចិញ្ចឹម។ នោះ! ខ្ញុំស្គាល់ពួកវា! ពួកវាគឺក្រុមនាងម៉ាវ៉ា ក្មេងសម្លឹងឈ្មើយ
ដែលមិនទិញក្រឡានខ្ញុំហើយ ជឿលថាខ្ញុំមុខយ៉ាប់ទៀត។

អាប្រុសៗប៉ុន្មាននាក់ នាំគ្នាជិះទៅមុន... ខ្ញុំឃើញនាងម៉ាវ៉ា... នាងនោះ

ជិះក្រោយគេ ព្រោះរវល់តែលើកទូរស័ព្ទថតរូបខ្លួនឯង។ ញញឹមរកប្រកាច់អី
មុខឡើងដូចខ្មោច... មីខ្មោច! នាងនោះឈប់កង់ ឯពួកគ្នាវា ក៏ជិះទៅមុន
បណ្តើរៗ។ នាងម៉ាវា រវល់ដកយកកាសមកញឹកចូលទូរស័ព្ទ។

ពេលនោះ...

ខ្ញុំឃើញម៉ែកន្ត្រាក់ខ្សែវេញ លាតសន្ធឹងដៃ រួចដើរលបៗចូលទៅពី
ក្រោយនាងម៉ាវា។ ខ្ញុំតាមមើលសកម្មភាពម៉ែទាំងគាំងធ្មឹង ដូចមនុស្សត្រូវ
ថ្នាំ។ ម៉ែដើរទៅជិត... នាងម៉ាវាមិនដឹងខ្លួនថាម៉ែនៅពីក្រោយទេ។

វីប!!!

ម៉ែទាក់វល្លិនឹងករបស់នាងម៉ាវា រួចរឹតអស់ទំហឹងមនុស្សចាស់។ នាង
ម៉ាវាប្រឹងស្រវេស្រវា ទឆាក់ជើង ឯដៃប្រឹងខ្វះវល្លិចេញពីក។ ម៉ែគិតតែ
ប្រឹងរឹតបន្ថែម ម៉ាវាប្រឹងស្រវាខ្វះ តែមិនឈ្នះម៉ែ។ ខ្ញុំលើកដៃខ្ទប់មាត់ បើក
ភ្នែកធំៗ បេះដូងលោតបោកក្នុងៗពេញទ្រូង។

អស់មួយសន្ទុះ នាងម៉ាវាត្រង់ដៃត្រង់ជើង ផ្អែកផ្អួលខ្លួនទន់ល្មើយទៅ
លើម៉ែ។ ម៉ែអូសនាងម៉ាវាចូលទៅក្នុងព្រៃនៅក្បែរនោះបាត់ បន្ទូលទុកកង់

របស់នាង ឱ្យនៅដេកលើផ្លូវជាភស្តុតាង។

ខ្ញុំចាប់ផ្តើមដង្ហក់ខ្យល់...

ខ្ញុំឃើញម៉ែសម្លាប់មនុស្ស...

ខ្ញុំរត់ត្រលប់ទៅផ្ទះ តែរត់បានប៉ុន្មានជំហាន ខ្ញុំក៏ឆ្ងល់។ ហេតុអ្វីខ្ញុំត្រូវរត់? ម៉ែខ្ញុំកំពុងសម្លាប់មនុស្ស... ម៉ែកំពុងប្រព្រឹត្តអំពើឃាតកម្ម។ ហេតុអ្វីខ្ញុំមិនឃាត់ម៉ែ? មិនទៅមើលម៉ែ? ឬខ្ញុំខ្លាចជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការសម្លាប់មនុស្ស? ឬខ្ញុំចង់ទុកឱ្យម៉ែសម្លាប់មនុស្សបែបនេះ? ហើយ... ហេតុអ្វីម៉ែខ្ញុំសម្លាប់មនុស្ស?

កែវភ្នែកខ្ញុំឡើងសក្តានុពល ដោយភាពរន្ធត់។ ខ្ញុំបម្រុងរត់ចេញ ខ្ញុំមិនចង់ឃើញ មិនចង់ដឹងថាម៉ែធ្វើអ្វីទេ... ខ្ញុំមិនចង់ដឹងទេ។ ប៉ុន្តែ មានកូនចិត្តមួយចង់ឱ្យខ្ញុំតាមមើលម៉ែ។ គិតបានប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំក៏ដើរចូលទៅក្នុងព្រៃវិញ... ចូលទៅតាមផ្លូវដែលម៉ែអូសនាងម៉ាវ។

ខ្ញុំដើរលឿន...

ខ្ញុំឃើញម៉ែ ធ្វើអីអន្តង្គនៅក្បែរមាត់ស្រះ កណ្តាលព្រៃ។ ខ្ញុំឈរពី

ចម្ងាយ បាំងខ្លួននឹងដើមកកោះ។ ម៉ែធ្វើស្អីចំពោះនាងម៉ាវ៉ា... ហើយអើត
លើម្សៅខ្លាចមានអ្នកមកឃើញ។ កាំបិតក្នុងដៃម៉ែ ឆ្ងុះឆ្ងុះឡើង... អារចុះ
អារឡើង... ហើយកាប់ផ្តាងៗ!! កម្ទេចឆ្អឹង ក៏បោះចោលទៅក្នុងទឹកស្រះ
ផ្ទុះៗ...

លើកនេះ ខ្ញុំរន្ធត់ចិត្តដល់កំណត់... ដល់ដំណាក់កាលដែលខ្ញុំ តស៊ូមើល
ទៀតមិនបាន។ ខ្ញុំងាកយឺតៗ ហើយរត់ចេញពីទីនេះត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ។

មេឃចុះងងឹត

ខ្ញុំអង្គុយក្នុងមុង ញ័រខ្លួនកំប្រោនៗ។ ខ្លាញ់ខ្ញុំ រង្វើរវាយតែនឹងទង្វើ
របស់ម៉ែដែលខ្ញុំបានឃើញ។ ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់... ហើយ... ម៉ែខ្ញុំគួរឱ្យខ្លាច
ណាស់។

“សារាយអើយ!” សំឡេងម៉ែហៅ ធ្វើឱ្យខ្ញុំភ្ញាក់ព្រើត។ ខ្ញុំមិនទាន់បាន
តប ម៉ែក៏ហៅទៀត...

“អើយសារាយ! មកចិញ្ច្រាំសាច់ឱ្យអញ!”

ខ្ញុំចេញពីមុង ទាំងញញាក់ញញ័រដូចគ្រុនចាញ់។ មកដល់ចង្ក្រាន ម៉ែ ទម្លាក់សាច់ដាក់លើជ្រុញ ឱ្យខ្ញុំចិញ្ច្រាំដូចរាល់ថ្ងៃ។ គាត់ក៏ទៅអង្គុយបោកខោ អាវពួរខ្វាក់ៗ... ខ្ញុំក៏លែងចង់សួរថា ហេតុអ្វីគាត់បោកខោអាវទៀតហើយ។

ខ្ញុំលើកកាំបិតតាំងតោ ទាំងដៃញ័រទទ្រើក។ សាច់នៅលើជ្រុញនេះ ស្រស់ល្អណាស់... រូបភាពរបស់ម៉ែនៅមាត់ស្រះក្នុងព្រៃ ប្រតិដ្ឋពេញខួរ ក្បាលខ្ញុំ។

“នៅស្ងៀកៗហ្នឹងហើយនាងឯង!” ម៉ែស្រែកមក ពេលឃើញខ្ញុំភ្ញឹកៗ មិនព្រមចិញ្ច្រាំសាច់។

ខ្ញុំភ្ញាក់ព្រើត មើលទៅម៉ែទាំងកែវភ្នែកភ័យខ្លាច។ ម៉ែមើលមកខ្ញុំបាន មួយភ្លែត ក៏បន្តបោកខោអាវរបស់គាត់ ទាំងអ៊ូរអ៊ូរដូចៗ...

“ម៉ាពាន់ពីររយដើម... យប់នេះអញសង្ស័យម៉ោងដប់ម៉ាដណ្តប់ បានៗ ដេក! ធ្វើម៉េច រកលុយចិញ្ចឹមក្បាលវ៉ា! នែសារាយ!” ម៉ែមើលមកខ្ញុំវិញ “អាឡើងដែលនាងឯងថាចង់ទៅរៀនតនៅភ្នំពេញនោះ អញពិគ្រោះនឹងឪ

នាងឯងហើយ! លក់ក្រឡានម៉ាខែនេះទៀត ល្មមគ្រប់លុយឱ្យនាងឯងទៅ
រៀនហើយ នាងឯងទៅៗ! អញមិនឃាត់ទេ! កូនអញតែមួយ បើមិនឱ្យរៀន
វាដូចពេក!”

ខ្វោក! ខ្វោក! ខ្វោក! ស្ទួនបោកខោអាវ...

អាមម្ពណ៍ខ្ញុំច្របូកច្របល់ណាស់... កែវភ្នែកខ្ញុំឡើងវិញ... ខ្ញុំប្រឹងលើក
កាំបិតចិត្តសាច់ រួចបង្ខំខ្លួនឯងកុំឱ្យគិត។

ប៉ុង! ប៉ុង! ប៉ុង! សំឡេងចិត្តសាច់...

ខ្ញុំកុហកខ្លួនឯងថា នេះជាសាច់ជ្រូក ទិញមកពីផ្ទះបុកឆាង...

យប់

ខ្ញុំដេកមិនលក់ទេ! អាមម្ពណ៍ខ្ញុំរើរវាយខ្លាំងណាស់។ ខ្ញុំមានអាមម្ពណ៍ថា
ចង់គ្រុន។ ម៉ែដេកបែរខ្នងដាក់ខ្ញុំ ឯខ្ញុំងើបអង្គុយ រួចមើលទៅម៉ែ។ ម៉ែអើយ!
តើម៉ែធ្វើនេះ ដើម្បីអ្វី? ដើម្បីខ្ញុំមែនទេ?

ខ្ញុំដឹងរឿងម៉ែហើយ... ខ្ញុំដឹងថា ហេតុអ្វីក្រឡានម៉ែឆ្ងាញ់! ខ្ញុំដឹងហេតុអ្វី

រសជាតិក្រឡានយើង ប្លែកមាត់ខុសគេ។ ខ្ញុំដឹងរូបមន្តក្រឡានប្រែរបស់ម៉ែ
ហើយ។ តែខ្ញុំ តក់ស្លុតខ្លាំងណាស់... ខ្ញុំទទួលយកមិនបានទេម៉ែ... ខ្ញុំញញើត
ណាស់... ហើយខ្ញុំខ្លាច... ខ្លាចណាស់ម៉ែ...

កំពុងតែគិត ខ្ញុំក៏ឮសំឡេងលឿយៗ...

“អ្នកលក់ក្រឡាន...” សំឡេងដង្ហើមហៅពីក្រៅផ្ទះ។ ខ្ញុំបះរោមជ្រោង
ហើយបើកភ្នែកធំៗ។

“អ្នកលក់ក្រឡាន...” សំឡេងនាងម៉ាវាឱ្យច្បាស់ចែស។

ខ្ញុំដឹងខ្លួនច្បាស់... ខ្ញុំត្រូវខ្មោចលងហើយ! ខ្ញុំទាញភ្លយមកដេកទទួរ ញ័រ
ខ្លួនរង្គើផ្ទះ។ ខ្ញុំទន្ទេញ...

“នមោតស្ស... នមោតស្ស...!”

“ងើបឡើង!” ម៉ែអង្រួនខ្ញុំឱ្យងើប។ ខ្ញុំបើកភ្លយ ងាកទៅរកម៉ែ...

“អ្នកលក់ក្រឡាន...”

“អ្នា!!!” ខ្ញុំស្រែកអស់ទំហឹង នឿលខ្លួនចេញពីមុង។ នាងម៉ាវា អង្គុយ
កំព្រឹងនៅក្បែរខ្ញុំ សម្លក់មកខ្ញុំ។ ដែរបស់នាង សល់តែឆ្អឹង... មុខនាងអស់

សាច់ថ្នាល... ឈាមស្រោចខ្លួន។

ខ្ញុំប្រឹងស្ទុះងើបទាំងដង្ហក់ខ្យល់ ហើយរត់ចេញពីផ្ទះ។ ខ្ញុំរត់ទៅដាស់ពុក
ឱ្យងើប។ ខ្ញុំមកដល់មុងរបស់ពុក...

“ក្រឡានចៃឆ្ងាញ់ណាស់...” អាគោលអង្គុយកំព្រឹងៗ ក្នុងមុងពុក។
សភាពវា ដូចត្រូវគេព្រលះយកសាច់អស់ពីខ្លួន។

“អ្នា!!!” ខ្ញុំស្រែកភ្លាត់សំឡេងម្តងទៀត ហើយស្រឡាំងកាំងអស់ មិន
ដឹងរត់ទៅខាងណា។ ខ្មោចអាគោល បើកមុងចេញមកក្រៅ...

“ខ្ញុំយកពីរដើម...”

“ទេ! ចេញទៅ...! ចេញទៅ...!” ខ្ញុំប្រឹងស្រែកដាក់ខ្មោចអាគោល
ហើយដើរថយក្រោយ។ ខ្នងខ្ញុំក៏ប៉ះនឹងអ្នកណាបីប!

“អ្នា!!!” ខ្ញុំស្រែកទួញលោតទន្ធន៍ដី។

“សារាយ! សារាយ!” ម៉ែចាប់ដើមដៃខ្ញុំ អង្រួនខ្លាំងៗ។ ខ្ញុំគ្រវាសដៃគាត់
ចេញ ព្រោះមិនដឹងថាមនុស្សឬខ្មោច។ ម៉ែក៏ស្រែកមកទៀត...

“សារាយ! នាងឯងកើតស្អី?”

ខ្ញុំងាកទៅមើលខ្មោចអាគោល... គ្មានខ្មោចអាគោលទេ មានតែពុក
ដែលចេញពីមុខ ឈរផ្ទឹងមើលមកខ្ញុំទាំងមិនយល់ន័យ។ ខ្ញុំបែរមកម៉ែ... ម៉ែ
ក៏និយាយមកខ្ញុំទាំងចងចិត្តព្យើម...

“ហើយវាស្ទីនាងឯងសារាយ?”

“ហ៊ីៗ...” ខ្ញុំស្រាប់តែយំហ្នឹងដោយក្តីតក់ស្លុត។

“មមើស្ទីទៀតហើយ! មក! មកដេកវិញ!” ម៉ែនិយាយបានប៉ុណ្ណោះ ក៏
ប្រះខ្ទង់ចូលផ្ទះ។

“ម៉ែ...” ខ្ញុំប្រឹងស្រែកហៅគាត់ទាំងតឹងសរសៃក។ ម៉ែងាកមកមើលខ្ញុំ
វិញ ខ្ញុំក៏និយាយទៅម៉ែទាំងយំយែក...

“ម៉ែធ្វើស្ទីខ្លះ ម៉ែមានដឹងខ្លួនទេ?”

“អញធ្វើស្ទី?”

“ម៉ែ... ខ្ញុំដឹងរឿងម៉ែហើយ! ហ៊ីៗ... ហេតុអី? ហេតុអីម៉ែសម្លាប់...”

“មីសារាយ!!” ម៉ែស្រែកផ្ទាំង ហើយលើកដៃចង្អុលមុខខ្ញុំ “ចូលមក
ដេកវិញឱ្យឆាប់!” ម៉ែស្រែកទាំងភ្នែកសក្តុស។

“អត់ទេ! ហ៊ីៗ... ម៉េចបានម៉ែធ្វើអីចឹង? ម៉េចក៏ម៉ែ...”

“មីសារាយ!!” ម៉ែស្ទុះចូលមកចាប់កងែខ្ញុំ ហើយទាញឱ្យចូលផ្ទះ។

“ម៉ែលែងខ្ញុំ!!” ខ្ញុំស្រែកដាក់គាត់ ហើយគ្រវាស់ដៃចេញ។ ខ្ញុំងាកទៅរក
ពុក “ពុក... ម៉ែគាត់...”

“ស៊ូច!!!” ពុកលើកដៃធ្វើមាត់ស៊ូចដាក់ខ្ញុំ ហើយនិយាយ “ទៅដេកទៅ!
វាគ្មានស្ទីទេ!”

“ហ៊ីៗ...” ខ្ញុំយំហ៊ីៗហួសចិត្តនឹងពុក។ ម៉ែក៏ស្រែកមកខ្ញុំទៀត...

“មក! មកដេកវិញ!” ម៉ែក៏ប្រះខ្លួនចូលផ្ទះបាត់ ធ្វើដូចមិនខ្វល់។ ខ្ញុំងាក
ទៅមើលពុក។ ពុកដើរបាក់ខ្នើចៗ ចូលមករកខ្ញុំ ហើយនិយាយឱ្យប្រាប់...

“កូនឯងចង់ដេកគុកទាំងអស់គ្នា ឬយ៉ាងម៉េច?”

ខ្ញុំសម្លឹងកែវភ្នែកពុកទាំងទឹកភ្នែករហាម។ ពុកមើលមុខខ្ញុំ ឡើងឡង់ៗ។
ខ្ញុំអស់ជម្រើស ក៏ឡើងទៅដេកវិញទាំងអណ្តកអណ្តើត។ ម៉ែដេកបែរខ្នងដាក់
ខ្ញុំ ទុកឱ្យខ្ញុំយំលែងដឹងទិសតំបន់។ ខ្លរក្បាលខ្ញុំ លែងដឹងស្ទីជាស្ទីអស់ហើយ។
ខ្ញុំគិតឃើញតែម្យ៉ាង គឺខ្ញុំធ្វើស្ទីមិនបានទាំងអស់។

ខ្ញុំដាក់ក្បាលដេក ហើយក៏ប្រឹងដេក។ យូរៗម្តង ខ្ញុំដង្ហក់ខ្យល់ខ្សឹតៗ។
សំឡេងម៉ែ ស្រាប់តែបន្តិចខ្សឹបៗរង្វីវៗក្បែរខ្លួនខ្ញុំ...

“អញ្ជូមកយូរណាស់ហើយ! ដើម្បីនាងឯងបានទៅរៀនតន្ត្រីតទៅ! នាង
ឯងនៅឱ្យតែស្ងៀមទៅ!”

“ម៉ែ...” ខ្ញុំប្រឹងខ្សឹបតប “ម៉ែឈប់ទៅ... ខ្លាចណាស់ម៉ែ... ខ្លាចបាប!”

“បាបក្តីត! នាងឯងមើលដំបូលផ្ទះនាងឯងផង!”

“...” ខ្ញុំឈប់តប។ ខ្ញុំដេកគិតសម្តីម៉ែ! ខ្ញុំដឹងរឿងម៉ែសម្លាប់មនុស្ស! ខ្ញុំ
ដឹងរឿងម៉ែយកសាច់មនុស្ស មកធ្វើក្រឡានប្រៃ! តែខ្ញុំធ្វើស្អីបាន? ខ្ញុំដឹងបាន
ត្រឹមដឹង! ម៉ែជាម៉ែ... បើខ្ញុំនិយាយ មានតែគុក! គុកទាំងគ្រួសារ ដូចពុកថា
ហ្នឹងឯង។

ខ្ញុំចេះតែគិត... រឿងខ្លាច គឺដឹងតែខ្លាចហើយ! ខ្ញុំញញើតណាស់! តើម៉ែ
សម្លាប់មនុស្សអស់ប៉ុន្មាននាក់ហើយ? តើខ្ញុំចិញ្ចៀនសាច់មនុស្ស ស៊ីសាច់
មនុស្សអស់ប៉ុន្មាននាក់ហើយ? ខ្ញុំរអើមខ្លួនឯងណាស់។

ម៉ែអើយ! ហេតុអ្វីម៉ែហ៊ានយ៉ាងនេះ?

ម៉ែសម្រាន្តលក់ស្ងាត់ឈឹង ខ្ញុំនៅដេកគិតរឿងវាយ។ សំឡេងដង្ហោយ
ហៅខ្ញុំ ឮរងំពេញត្រចៀក...

“អ្នកលក់ក្រឡាន... ក្រឡានចៃឆ្ងាញ់ណាស់!”

ខ្ញុំនៅតែស្តាប់ឮ... ឮសំឡេងពួកវាដង្ហោយហៅ... ពួកវាហៅរកក្រឡាន
រសជាតិប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមកទៀត

ខ្ញុំមកលក់ក្រឡានធម្មតា។ ខ្ញុំលែងគិតរឿងអស់ទាំងនោះហើយ។ បើខ្ញុំ
គិត ខ្ញុំមុខតែទៅដេកគុកទាំងគ្រួសារមិនខាន។ ខ្ញុំដឹង ក៏បានត្រឹមតែដឹង។
រំលងមកប៉ុន្មានថ្ងៃ ខ្ញុំក៏ភ្លេចខ្លួន ភ្លេចរឿងទាំងនោះបណ្តើរៗហើយ។

ល្ងាចៗ ម៉ែទៅទិញសាច់ជ្រូក! ខ្ញុំដឹងតែថា ម៉ែទៅទិញសាច់ជ្រូក ទោះ
ម៉ែចង់ទៅណា ទៅធ្វើស្អី ក៏ជាម៉ឺងរបស់គាត់។ ខ្ញុំមាននាទីចិញ្ច្រាំសាច់...
សាច់ដែលខ្ញុំចិញ្ច្រាំ គឺសាច់ជ្រូក...សាច់ល្អ ស្រស់ៗ...

“ក្រឡានប្រៃ... អើយក្រឡានប្រៃ...” ខ្ញុំស្រែកពពាយនាយ។

អ៊ីម៉ូយជិះឡាន ក៏អែបផ្លូវទម្លាក់កញ្ចក់ឡាន ទិញក្រឡានដូចមុនៗ...

“ឱ្យ១០ដើមមកនាងអូន!”

ខ្ញុំច្រកក្រឡាន ហើយដើរយកទៅឱ្យគាត់ទាំងញញឹមញញែម។ គាត់
រាប់លុយឱ្យខ្ញុំបណ្តើរ និយាយបណ្តើរ...

“ក្រឡាននាងអូនឯង អ៊ីយកទៅចែកទាននៅវត្តស្វាយល្បឿតថ្ងៃមុន ថា
ល្បឿតអស់មួយវត្ត! ចាស់ៗ គាត់លាន់មាត់ថាឆ្ងាញ់គ្រប់ៗគ្នា! ចាំថ្ងៃក្រោយ អ៊ី
ទិញទៀតណា!”

ខ្ញុំទទួលលុយពីគាត់ រួចឱនក្បាលអរគុណគាត់ទាំងស្រស់បំប្រិម។ គាត់
បើកឡានទៅផុត ខ្ញុំក៏មកឈរ ប្រុងស្រែកពពាយនាយទៀត។ មិនទាន់នឹង
បានស្រែកផង យាយព្រះជិះកង់មកឈប់ឯកំ នៅក្បែរខ្ញុំ។ ក្រឡានប្រៃ
ក្រឡានផ្អែម ស្រែកប្រណាំងគ្នាទៀតមិនខាន។

យាយព្រះ និយាយនឹងខ្ញុំទាំងចុះពីលើកង់សឹងមិនទាន់...

“មានមនុស្ស បាត់ខ្លួនទៀតហើយ! បាត់នៅគោកចាស់ហ្នឹងទៀត

សារាយងងមើល!”

“...” ខ្ញុំមិនតបគាត់ បានតែសើចញឹមៗ ហើយសម្លឹងមើលទៅក្រឡាន
នៅក្នុងល្អិតរបស់ខ្ញុំ។ សល់តែប៉ុន្មានដើមទៀតទេ ខ្ញុំបានទៅដេកលេង
ហ្វេសប៊ីកន្លែងរំភើបហើយ។ យាយព្រះមិនឮខ្ញុំនិយាយអី គាត់ក៏ស្រែក
ពពាយនាយ...

“ក្រឡានផ្អែមអើយ ក្រឡានផ្អែម...”

ខ្ញុំមិនឱ្យចាញ់គាត់ ខ្ញុំក៏ស្រែកដែរ...

“ក្រឡានប្រៃអើយ ក្រឡានប្រៃ...”

“...” យាយព្រះក៏មើលមុខខ្ញុំភ្លឹះៗ។

ក្រឡានប្រៃ រសជាតិឆ្ងាញ់ប្លែកមាត់...

ក្រឡានប្រៃ រូបមន្តម៉ែខ្ញុំថ្មីខ្លួនឯង លឿងដល់ជើងមេឃ...

ចង់ភ្ញក្សក្រឡានប្រៃទេ?

~ចប់~

“ខ្ញុំដឹងថា ក្រឡានមីសារាយ ធ្វើពីសាច់មនុស្ស
ព្រោះខ្ញុំធ្លាប់ហូបសាច់មនុស្ស កាលសម័យអាពត
គ្រាន់តែខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយ...”

-យាយព្រះ

សូមខន្តីអភ័យនោស ចំពោះកំហុសអក្ខរាវិរុទ្ធ និងពាក្យពេចន៍ផ្សេងៗ។
សូមអរគុណប្រិយមិត្តដែលរមែងគាំទ្ររឿងរន្ធត់របស់ខ្ញុំ។

-ជឿន វុឌ្ឍ